

но да ся кае за грѣхове-тъ си. Като ся научила, че Иисусъ Христосъ ся намира въ къщи-тъ на Симона Фарисея, побързала да иде и тя тамъ.

Като влѣзла въ къщи, тя припаднала при нозѣ-тъ на Спасителя и, безъ да каже думъ, проливала само слъзы, обливала съ нихъ нозѣ-тъ Иисусовы, отривала ги съ дългъ-тъ си косъ и цѣловала ги. Возъ това донесла со себе въ сѣдинъ, направенъ отъ алавастръ (бѣлъ камыкъ), драгоценно муро, съ което помазала нозѣ-тъ на Спасителя.

Фарисея-тъ, който угощавалъ Иисуса Христа, гледалъ съ мълчаніе на всичко, что ставало. Той считалъ за дългъ да прѣзира явны-тъ грѣшници и мислилъ въ себе си: „ако бы былъ той наистинъ Пророкъ, то трѣбвало бы да знае, коя е тая жена, която ся осмѣлява да ся докача до Него; тя е грѣшница.“

Иисусъ Христосъ, като разумѣлъ помышленія-та му, казалъ: „Симоне, имамъ нѣчто да ти рекъ.“—„Говори. Учителю,“ отговорилъ Симонъ. — „Единъ заимодавецъ ималъ два должника,“ казалъ Спаситель. „Первый му былъ долженъ пятьдесятъ сребреницы, а вторыя-тъ пятьсотинъ; но пито единыя-тъ, нито другыя-тъ не былъ въ состояніе да му заплати долга си. Заимодавца-тъ простилъ всякыя дългъ и на двама-та. Какъ ты мыслишь, кой отъ двама-та ще обыкне повече благодарѣтеля си?“—„Азъ мыслиж, онзи, комуто е простено повече,“ отговорилъ Симонъ.—„Право си разсудилъ,“ казалъ Господь.

Фарисея-тъ не разбиралъ накъдѣ ся относи тая притча; тогава Спаситель, като ся обърнулъ камъ женъ-тъ, казалъ Симону: „видишь ли тажъ женъ? Когато влѣзохъ въ къщи-тъ ти, ты и водъ не Ми даде да омыжъ нозѣ-тъ Ми; а ты не прѣстава да ги мое со слъзы и отры ги съ косъ-тъ си. Ты, като мя поерѣщиж, не Мя привѣтствова ни съ обычно лобзаніе; а ты Ми цѣлува нозѣ-тъ. Ты не помаза съ масло главъ-тъ Ми; а ты излія драгоценно муро на нозѣ-тъ Ми, и за-